

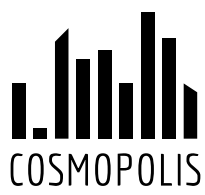

CAROL
KIRKWOODOVÁ

POD ŘECKÝM MĚSÍCEM

MAGICKÁ NOC, NA KTEROU BUDE
NAVŽDY VZPOMÍNAT...

CAROL
KIRKWOODOVÁ

POD
ŘECKÝM
MĚSÍCEM

MAGICKÁ NOC, NA KTEROU BUDE
NAVŽDY VZPOMÍNAT...

Přeložila Petra Královcová

First published by HarperCollins Publishers 2021

under the title *Under a Greek Moon*.

Copyright © Carol Kirkwood 2021

Translation © Petra Královcová, 2025

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Carol Kirkwood asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

ISBN 978-80-247-4880-1

*Donaldovi a Stevovi za to, že mi vždy naslouchali
a byli mi oporou.*

PROLOG

Ze svého pokoje vysoko nad hlavní dopravní tepnou na malém ostrově Ithos hleděla mladá žena na moře. Z okna měla výhled na ruch v přístavu, ale byla ušetřena žáru poledního slunce a davu výletníků z větších ostrovů Kréta a Rhodos, kteří se hemžili v úzkých uličkách.

Pokoj to byl skromný, zařízený tradičně řecky: terakotové dlaždice na podlaze, jednoduchá postel, komoda z borovice, nažehlené bílé povlečení, na okně okenice. Lehký vánek nadzvedl tenkou záclonu z voálu, která se kolem ní zavlnila jako závoj a opět splihla.

Vychutnávala si pohled na rybáře, kteří na sebe pokřikovali přes lodě lemující molo a pohybovali se v rytmu předávaném po generace. Uvazovali lodě, vytahovali sítě, vykládali na břeh svůj drahocenný náklad sardinek a makrel. Jak je pozorovala, připadalo jí, že se tu po staletí nic nezměnilo.

Odvrátila se, zatáhla zip batohu, ve kterém už měla pečlivě sbaleno vše potřebné, a naposledy se pátravě rozhlédla po pokoji.

Očima se zastavila na pohlednici ležící vedle batohu, zvedla ji a znovu si přečetla slova tak důvěrně známá, že by je mohla odříkat z paměti:

Nikdy neztrácej naději. Máme své sny. Nečekej na mě...

Obrátila pohlednici v prstech a znovu se podívala na obrázek na zadní straně – záběr Ithosu, idylického řeckého ostrova s bílými plážemi a safírovým mořem, dlážděnými uličkami lemovanými tradičními budovami a skalnatými kopci vnitrozemí v pozadí, neustále se měnícími, a přesto stále stejnými.

S povzdechem postavila pohlednici na komodu. Už si ji nechtěla nechávat. Teď už ji nepotřebovala; ta slova se jí nesmazatelně vryla do paměti – nikdy, nikdy na ně nezapomene. Na kamenném schodišti vedoucím do pokoje se ozvaly kroky následované zaklepáním na dveře. Věnovala pohlednici poslední pohled a otočila se, aby otevřela.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

Los Angeles, září 2000

Shauna Jacksonová si narovнала tmavé brýle, přestože je v raném světle slabě pronikajícím okny mezinárodního letiště v Los Angeles nepotřebovala. Podívala se na hodinky – už se nemohla dočkat, až si vyzvedne zavazadla a nastoupí do limuzíny, která ji odveze domů. *Domů*, pomyslela si a vyvolalo to v ní záplavu rozporuplných pocitů. Právě vystoupila z letadla z Irska, z místa, které pro ni už léta nebylo domovem, ale jak říká staré přísloví, můžeš dostat holku z Enniscrey...

Byly chvíle, kdy si v Los Angeles připadala jako vetřelec, a tohle byla jedna z nich. Jako by Shauna Jacksonová, oceňovaná herečka, vdova po proslulém režisérovi Danu Jacksonovi, byla podvodnice a každou chvíli jí měli odebrat Zlaté glóby a ceny Emmy a potupně ji poslat zpátky do Enniscrey – což by její matku nepochybně potěšilo.

Zachvěla se a přemýšlela, jestli se jí mrholení a mlha západního pobřeží Irska zažraly až do morku kostí, nebo jestli jí snad v srdci uvízl úlomek ledu, který nedokázalo rozpustit ani vzrůstající kalifornské vedro. Kéž by tu byl její otec a sprška jeho zázračného optimismu. Dokázala si představit, jak jí říká: *No tak, Shauno, seber se – radost a štěstí leží pod každým kamenem, jen se tam podívat.*

Místo toho byla sama, a ačkoli oplývala bohatstvím a všemi výhodami slávy, nedokázalo ji to ochránit před ponížením a utrpením.

Dane, proč jsi to udělal?

Skrz brýle od Chanelu se Shauna rozhlížela po prostoru výdeje zavazadel, jestli ji někdo nepoznal. Bývaly doby, kdy by se usmívala a s radostí rozdávala autogramy, ale dnes použila všechny hollywoodské triky, aby proklouzla bez povšimnutí: z letadla vystoupila jako poslední, zavazadla omezila na minimum, ohnivě rudé vlasy schovala pod klobouk a zelené oči za tmavé brýle. Cestovala pod svým dívčím jménem Shauna O'Brienová, pro případ, že by někdo po nahlédnutí do seznamu cestujících upozornil paparazzi. Fotografů už si užila dost na celý život. Po překvapivě náhlém úmrtí jejího manžela ji doslova pronásledovali, naprosťto posedlí zjištěním, že ji podváděl a zplodil syna s jinou ženou. Jako by samotná ztráta nestačila, musela se ještě vyrovnávat s tím, že Danova milenka prodala svůj příběh a zveřejnila všechna jeho špinavá tajemství. Její život se změnil v nekonečnou noční múru.

A v Irsku to bylo ještě horší...

Když si vybavila výstup z letadla na letišti Shannon, měla pocit, jako by se zastavil čas. Nečekali na ni žádní paparazzi, nikdo jí nevěnoval jediný pohled. Taxikář, který ji vezl do bílého domku jejích rodičů, žvanil a ani si nevšiml, že má na palubě celebritu. Jako by se z ní znovu stala Shauna O'Brienová, jako by nikdy neopustila Enniscreu.

I ten závan nevole, když přetáhla kufry přes práh, byl jako za starých časů. Věděla, že neohlášený příchod je to poslední, o co její matka stojí, ale byl to jediný způsob, jak ji zaskočit a získat nějaké odpovědi.

„Zdržíš se, co?“

„Jestli je to problém, můžu jít do hotelu, mami.“

„Neřekla jsem, že je to problém,“ ohrnula nos. „Jen jsem nečekala, že přijedeš.“

„Tvůj dopis mě znepokojil. Rezervovala jsem si první možný let.“

„No, táta tě rád uvidí.“ Její tón naznačoval, že jí na tom moc ne sejde.

„Co je s ním, mami?“ Ztišila hlas pro případ, že by byl táta někde v doslechu, přestože kdyby tam byl, určitě by ji přišel přivítat ke dveřím. „Mezi řádky jsem pochopila, že je to vážné. Měla jsem strach, nevěděla jsem, co se děje. Proč musíš být pořád tak tajemná?“ Shauna věděla proč: byla to forma manipulace, způsob, jak udržet tok informací mezi dcerou a manželem pod kontrolou.

„Myslela jsem, že s tím skandálem všude ve zprávách máš svých starostí dost.“ Matka našpulila rty a kolem úst jí naskočily vrásky, až vypadala jako scvrklá švestka. „Jsem v šoku, že se ta ženská odvážíla ukázat, tím spíš během uctění památky zemřelého. Nemůžu si pomoci, ale podle mě je štěstí, že jste vy dva nikdy neměli děti. Taková hanba... Co si asi musel myslet kněz, když viděl noviny? Doufám, že ses mu omluvila. A pokud jde o tvého manžela... sotva jsem se dokázala podívat otci Seanovi do očí. Kdybys zůstala v Enniscree, tohle by se nestalo.“

Shauna věděla, že nemá smysl se hádat. „Kde je táta?“

„Šel se natáhnout. Za chvíli se probudí. Postavím na čaj a ty si běž vybalit.“

Taky věděla, že jí matka neodpoví, dokud nebude vybalená, a tak se s kufry vydala po úzkém schodišti do svého starého pokoje v podkroví s výhledem na moře v dálce. Nebyl to sice výhled na východ a západ slunce nad Pacifikem jako v Kalifornii, ale i tak se z výhledů v Enniscree tajil dech, když se na obloze střídaly přeháňky se slunečními paprsky, které někdy vyčarovaly i dvě, tři duhy

naráz. Jako malá se na ně nemohla vynadávat a vždycky volala na tátu, aby se přišel podívat. Živě si představila, jak ji houpá na klíně a vypráví jí příběhy o leprikoněch, rozpustilých mužíčcích, kteří si na konci duhy schovávají hrnce zlata, aby je nikdo nikdy nenašel.

„Ke štěstí samozřejmě nepotřebuješ duhu ani hrnce zlata,“ říkával jí.

Se slzami v očích se Shauna odvrátila od okna. Cestou v taxíku se připravovala na všechny možné druhy zpráv, které před ní matka tají, ale když tu teď stála obklopená vzpomínkami na dětství, odhodlání ji jaksi opustilo. Místo aby sešla dolů, stála tu a rozhlížela se po malém podkrovním pokoji. Vypadal v podstatě stejně, jako když byla malá. Ze skříně a zásuvek zmizelo její staré oblečení, ale police byly pořád plné jejích oblíbených knih a školních sešitů. Když otevřela skříňku a spatřila svou drahocennou sbírku starých čísel časopisu *Photoplay*, rozzářila se. Zatímco ostatní teenageři listovali *Jackie* a *Seventeen* se stránkami plnými plakátů Davida Cassidyho a Davida Soula, Shauna své skromné kapesné investovala do starých vydání bible filmových fanoušků a nořila se do hollywoodských klepů z dob minulých. Natáhla ruku a vytáhla z hromádky časopis, chvíli si prohlížela obálku a podvědomě oplátila Grace Kellyové zářivý americký úsměv z roku 1956. Otáčela zažloutlé, ohmatané stránky a znovu si četla její „utajený příběh“. Bylo to tak, jak si pamatovala: žádná odhalení, jen obvyklá rekapitulace jejího života doplněná její fotografií s Bingem Crosbym z muzikálu *Z nóbl společnosti*.

Hollywoodská legenda, která se stala pohádkovou princeznou, byla Shauninou celoživotní posedlostí. Jako teenager nenáviděla své zrzavé vlasy a snila o tom, že bude krásná blondýnka jako Grace. Trvalo jí roky, než přijala svůj vzhled, přestože jí Dan říkal, že je jeho „preraphaelitská dryáda“, a naléhal, aby si přestala

ve snaze podobat se svému idolu zesvětlovat vlasy. Ironií osudu ji Dan podvedl s jinou ženou právě poté, co se vrátila ke své přirozené barvě vlasů a bledé pleti, protože si uvědomila, že ji to odlišuje od permanentně opálených a „vyžehlených“ žen v Los Angeles.

Shauna se oklepala. Rozhodla se, že už se nebude dál trápit vzpomínkami na Dana. Místo toho se v myšlenkách vrátila ke svému idolu a k noci, kdy se potkaly. Ta vzpomínka se jí vryla do paměti: půvabně podaná ruka, okouzlující úsměv. Na tu noc se ale nedalo zapomenout z mnoha dalších důvodů. *Slib. Poblazení. Sen, který se nikdy nemohl uskutečnit. „Jsi jako žádná jiná, Shauno...“*

Kdyby tak Grace ještě žila a měly možnost se lépe poznat. Co by jí v její současné situaci poradila? *Usmívej se a dělej, že je ti to jedno, drahoušku.*

Dobrá rada, ale nedá se dodržet. Zvlášť ne, když dole čeká matka, aby jí sdělila novinu, kvůli které vážila tak dlouhou cestu. Když tu teď byla, naplňovala ji ta vyhlídka takovou hrůzou, že chtěla utéct nebo se schovat. Jako by pravda o stavu jejího táty nebyla skutečná, dokud zůstane nevyřčena, a ona se tak mohla dál držet vzpomínek na to, jaký býval.

Shauna sbírala síly na návrat dolů. Znovu se nalíčila, načež za svými starými věcmi a dívčími sny zavřela dveře.

V den, kdy jejího otce pohřbívali, bylo počasí typickou směsicí deště a slunečního svitu – irská klasika. Otec Sean pronesl dobrosrdečnou a důvěrnou pohřební řeč, jak se pro dlouholetou ovečku z jeho stáda slušelo. Kostel byl plný starých přátel a kolegů, místních známých i obvyklých náhodných kolemjdoucích, které nikdo neznal, ale kteří se objevovali na každém pohřbu ve farnosti, obvykle kvůli následnému čaji a sendvičům zdarma.

Když jejího manžela ukládali do hrobu, Shaunina matka se s pláčem tiskla ke své dceři a její břítká maska pro jednou spadla. Jak se Shauna snažila najít slova, kterými by ji utěšila, připadala si jako dítě nucené do role dospělého, ztracená a nejistá. Zoufale toužila, aby se její silná a nekompromisní matka ujala vedení, místo aby na ni spoléhala.

Shauna u hrobu předčítala z otcovy oblíbené básně od W. B. Yeatse *Aedh touží snést modré z nebe*. Když došla k verši „našlapuj zlehka, šlapeš na mé sny“, hlas se jí zadrhl a v duchu se jí vybavil jeho melodický hlas, když jí v dětství báseň četl. Zapojila všechny své herecké schopnosti, aby čtení dokončila, a modlila se, aby mu udělala čest. Když se na obloze objevila duha, pojala to jako vzkaz od něj, že se jí to podařilo.

Shauna se s trhnutím vrátila myšlenkami do přítomnosti, když limuzína sjela z dálnice a odbočila na North Knoll Drive. Její podkrovní byt nebyl zrovna v té nejokázalejší části Beverly Hills, ale koupila si ho za honorář za svůj první hollywoodský film *Jen ti stateční*. Role manželky ochrnutého vietnamského veterána jí vynesla nominaci na cenu Emmy za nejlepší ženský herecký výkon ve vedlejší roli a odstartovala její kariéru. Snad proto měl pro ni ten byt citovou hodnotu a trvala na tom, že si ho nechá i poté, co se s Danem přestěhovali do rozlehlého sídla na pláži v Malibu. Ačkoli to Danovi zdůvodňovala tím, že je to blíž do studií, ve skutečnosti se jí líbilo mít to, co by Virginia Woolfová nazvala „vlastním pokojem“, útočiště, kam se mohla uchýlit.

Když vystoupila z limuzíny a vešla do vstupní haly, okamžitě se cítila klidnější a vyrovnanější. Ano, tohle byl teď její domov a bylo skvělé být zase zpátky.

KAPITOLA 2

„Shauno, jsi doma!“

Po osmnácti hodinách spánku na vyrovnání časového posunu vyšla Shauna na balkón, aby unikla neustálému blikání záznamníku. Ani se nestačila pokochat výhledem na kopce západního Hollywoodu, když venku zastavil červený cadillac kabriolet a ze sedadla spolujezdce na ni vzrušeně zamávala Roxy Lennonová, její nejstarší a nejlepší kamarádka. Během chvilky vyběhla po schodech nahoru a už stála u dveří.

Na podpatcích od Jimmyho Chooa měřila Roxy metr osmdesát a tyčila se nad bosou Shaunou, ležérně oblečenou do levisek a baseballového dresu New York Yankees. Zatímco Shauna se líčila jen minimálně, její kamarádka jako obvykle volila styl vamp. Ježaté černé vlasy byly mistrovským dílem v šik stylu „proletěla roštím“, silné černé linky zvýrazňovaly hnědé oči a krvavě rudé rty se potěšeně usmívaly. V červených tartanových kalhotách a ošoupané motorkářské bundě vypadala skvostně.

„Shaunie!“ Roxy popadla kamarádku do náruče, dlouze a pevně ji stiskla a pak poodstoupila, aby si ji pořádně prohlédla. Když promluvila, její kdysi liverpoolský přízvuk překrývalo transatlantické huhňání. „Blbý, co?“

Shauna svěsila ramena. „Díky Bohu, že jsi tady. Měla jsem pocit, že se zblázním.“

„To je blbost, jsi nejvíc při smyslech ze všech lidí, co znám.“

„Už ne. Kdo je to v tom cadillacu?“

Roxy na ni laškovně mrkla, vzala ji za ruku a vyvedla na balkon. Dole se na ně ze sedadla řidiče díval pohledný mladík s olivovou pletí, který vypadal o polovinu mladší než ona.

„To je Marco, není nádherný?“

Marco přátelsky zamával a Roxy mu poslala polibek. „Byl jedním z mých modelů na milánském fashion weeku – anglicky moc neumí, ale ví, co a jak, a stejně toho moc nenamluvíme, jestli víš, co tím myslím.“ Vyzývavě povytáhla obočí.

„A co se stalo s tím mladým návrhářem, kterého jsi tak prosazovala? Říkala jsi, že tě zbožňuje a že bez něj nemůžeš žít?“

Roxy se zamračila. „Jason Turner? Nějak mu narostl hřebínek, chtěl, abych mu dohodila novou značku. Možná bych mu i vyhověla, kdybych ho nepřistihla, jak šuká s jednou ze stážistek. Řekla jsem mu, ať se odstěhuje, táhne k čertu a zařídí si to sám za vlastní peníze.“

„Sakra, to mě mrzí.“ Shauna cítila, že pod vším tím siláctvím má Roxy zraněné city.

Roxy její soucit odbyla mávnutím ruky. „Takových je dvanáct do tuctu. A Marco nemá šanci udělat totéž – za pár týdnů se musí vrátit na univerzitu, takže náš čas je daný a snažíme se ho maximálně využít.“ Roxy se uličnický usmála. „No nic, dost o mně. Je čas si promluvit. Potřebuju něco k pití.“

„Suché martini?“

„Ty mě tak dobře znáš.“

„Tomu říkám pořádné přivítání,“ pochvalovala si Roxy, když se usadily do křesílek ve španělském koloniálním stylu s výhledem